THE
CHURCH WEEKLY

Vol IX.	SUNDAY 13TH NOVEMBER 1955.	PRICE 2 ANNAS A COPY	No- 45.

THE YOKE OF RELIGION

II

Paul Tillich

The same is true of the practical laws of religion· They demand ritual activities, the participation in religious enterprises, and the study of religious traditions, prayer, sacraments and meditations. They demand moral obedience· inhuman self-control and asceticism, devotion to man and things beyond our possibilities, surrender to ideas and duties beyond our power, unlimited self-negation, and unlimited self-perfection: the religious law demands the perfect in all respects And our conscience agrees with this demand· But the split in our being is derived from just this: that the perfect, although it is the truth, is beyond us, against us, judging and condemning us· So we try to throw away the ritual and moral demands We neglect them, we hate them, we criticize them; some of us display a cynical indifference toward the religious and moral law. But since mere cynicism is as impossible as mere scepticism, we return to old or new laws, becoming more fanatic than ever before, and take a yoke of the law upon us, which is more self-defying, more cruel against ourselves, and more willing to coerce other people under the same yoke in the name of the perfect Jesus Himself becomes for these perfectionists, puritans and moralists a teacher of the religious law putting upon us the heaviest of all burdens, the burden of His law But that is the greatest possible distortion of the mind of Jesus· This distortion can be found in the minds of those who crucified Him because He broke the religious law, not by fleeing from it like the cynical Sadducees, but by overcoming it. We are all permanently in danger of abusing Jesus by stating that He is the founder of a new religion, and the bringer of another, more refined, and more enslaving law And so we see in all Christian Churches the toiling and laboring of people who are called Christians, serious Christians, under innumerable laws which they cannot fulfill, from which they flee, to which they return, or which they replace by other laws. This is the yoke from which Jesus wants to liberate us· He is more than a priest or a prophet or a religious genius· These all subject us to religion. He frees us from religion, They all make new religious laws; He overcomes the religious law

"Take my yoke upon you and learn of me......for my yoke is easy and my burden is light." This does not indicate a quantitative difference—a little easier, a little lighter. It indicates a contradiction! The yoke of Jesus is easy in itself, because it is above law and replaces the toiling and laboring with rest in our souls. The yoke of religion and law presupposes all those splits and gaps in our souls which drive us to the attempt to overcome them· The yoke of Jesus is above those splits and gaps· It has overcome them whenever it appears and is received. It is not a new demand, a new doctrine or new morals, but rather a new reality. a new being and a new power of transforming life. He calls it a yoke, He means that it comes from above and grasps us with saving force; if He calls it easy, He means that it is not a matter of our acting and striving, but rather that it is given before anything we can do. It is being, power, reality, conquering the anxiety and despair, the fear and the restlessness of our existence. It is here, amongst us, in the midst of our personal tragedy, and the tragedy of history. Suddenly, within the hardest struggle, it appears as a victory, not attained by ourselves, but present beyond expectation and struggle. Suddenly we are grasped by a peace which is above reason. that is, above our theoretical seeking for the true, and above our practical striving for the good. The true—namely, the truth of our life and of our existence—has grasped us. We know that *now*, in this moment, we are in the truth, in spite of all our ignorance about ourselves and our world. We have not become wiser and more understanding in any ordinary sense; we are still children in knowledge· But the truth of life is in us, with an illuminating certainty, uniting us with ourselves, giving us great and restful happiness· And the good, the ultimate good, which is not good for something else, but good in itself, has grasped us· We know that now, in this moment, we are in the good, in spite of all our weakness and evil, in spite of the fragmentary and distorted character of our Self and the world· We have not become more moral or more saintly; we still belong to a world which is subject to evil and self-destruction· But the good of life is in us, uniting us with the good of everything, giving us the blessed experience of universal love· If this should happen, and in such a measure, we should reach our eternity, the higher order and spiritual world to which we belong, and from which we are separated in our normal existence. We should be beyond ourselves· The new being would conquer us, although the old being would not disappear·

Where can we feel this new reality?

We cannot find it; but it can find us. It tries to find us during our whole life. It is in the world; it carries the world; and it is the cause of the fact that our Self and our world are not yet thrown into utter self-destruction. Although it is hidden under anxiety and despair, under finitude and tragedy, it is in everything, in souls and bodies, because everything derives life from it. The new being means that the old being has not yet destroyed itself completely; that life is still possible; that our souls still gather force to go forward; and that the good and the true are not extinguished. It is present, and it will find us. Let us be found by it. It is stronger than the world, although it is quiet and meek and humble.

That is the meaning of the call of Jesus, "Come unto Me." For in Him this new being is present in such a way that it determines His life. That which is hidden in all things, that which appears to us sometimes in the great elevations of our soul, is the forming power of this life. It is the uniqueness and the mystery of His Being, the embodiment, the full appearance of the New Being. That is the reason that He can say words which no prophet or saint has ever said: that nobody knows God save Him and those who receive their knowledge through Him. These words certainly do not mean that He imposes a new theology or a new religious law upon us. They mean rather that He is the New Being in which everybody can participate, because it is universal and omnipresent. Why can He call Himself meek and lowly in heart after he has said words about His uniqueness, words that, in anyone else's mouth, would be blasphemous arrogance? It is because the New Being that forms Him is not created by Him. He is created by it. It has found Him, as it must find us. And since His Being is not the result of His striving and laboring, and since it is not servitude to the religious law but rather victory over religion and law that makes His uniqueness, He does not impose religion and law, burdens and yokes, upon men. We would turn down His call with hatred if He called us to the Christian religion or to the Christian doctrines or to the Christian morals. We would not accept His claim to be meek and humble and to give rest to our souls, if He gave us new commands for thinking and acting. Jesus is not the creator of another religion, but the victor over religion; He is not the maker of another law, but the conqueror of law. We, the ministers and teachers of Christianity, do not call you to Christianity but rather to the New Being to which Christianity should be a witness and nothing else, not confusing itself with that New Being. Forget all Christian doctrines; forget your own certainties and your own doubts, when you hear the call of Jesus. Forget all Christian morals, your achievements and your failures, when you come to Him. Nothing is demanded of you—no idea of God, and no goodness in yourselves, not your being religious, not being Christian, not your being wise, and not your being moral. But what is demanded is only your being open and willing to accept what is given to you, the New Being, the being of love and justice and truth, as it is manifest in Him Whose yoke is easy and Whose burden is light.

Let me close, as I began, with a personal word. Believe me, you who are religious and Christian: It would not be worthwhile to teach Christianity, if it were for the sake of Christianity. And believe me, you who are estranged from religion and far away from Christianity, it is not our purpose to make you religious and Christian when we interpret the call of Jesus for our time. We call Jesus the Christ not because He brought a new religion, but because He is the end of religion, above religion and irreligion, above Christianity and non-Christianity. We spread His call because it is the call to every man in every period to receive the New Being, that hidden saving power in our existence, which takes from us labor and burden, and gives rest to our souls.

Do not ask in this moment what we shall do or how action shall follow from the New Being, from the rest in our souls. Do not ask; for you do not ask how the good fruits follow from the goodness of a tree. They follow; action follows being, and new action, better action, stronger action follows new being, better being, stronger being. We and our world would be better, truer, and more just, if there were more rest for souls in our world. Our actions would be more creative, more conquering, conquering the tragedy of our time, if they grew out of a more profound level of our life. For our creative depth is the depth in which we are quiet.

ചർച്ചവീക്കിലി വരിസംഖ്യ

(എപ്പോഴും മുൻകൂർ)

	രൂ. ണ. സ.
ഒരു വർഷത്തേക്ക്	6—0—0
ആറുമാസത്തേക്ക്	3—0—0
ഒററപ്രതി	0—2—0

അസ്സീസിയിലെ ഫ്റാൻസിസ്. 53

കാണാതെപോയ നിയമച്ചുരുൾ

(എം. കുര്യൻ, കോതമംഗലം)

1221—ലെ ചാപ്റ്റർസമ്മേളനത്തിൽ ഫ്റാൻസിസ് പുതുതായി നവീകരിച്ച നിയമാവലി സമർപ്പിച്ചു. 3000—ത്തോളം സഹോദരന്മാർ സന്നിഹിതരായിട്ടുണ്ട്. എങ്ങും പ്രതീക്ഷാനിർഭരമായ നിശ്ശബ്ദത. പുതിയ വികാരിജനറലായ ഏലിയാസ് അദ്ധ്യക്ഷപീഠം അലങ്കരിക്കുന്നു. ഏററവും വിനീതനായ ഒരു അനുയായിയുടെ നിലയിൽ ഫ്റാൻസിസ് പുതിയ വികാരിയുടെ പാദത്തിങ്കൽ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചു. സമ്മേളനത്തിൽ എന്തെങ്കിലും പറയണമെന്നു ഫ്റാൻസിസിനു തോന്നുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഏലിയാസിൻെറ വസ്ത്രത്തൊങ്ങലിൽ പിടിച്ചു വലിക്കും. ഉടനെ ഏലിയാസ് തല കുനിച്ചു ഫ്റാൻസിസിനു പറയാനുള്ളതു കേട്ട ശേഷം എഴുനേററ് അക്കാര്യം സഭയിൽ പ്രഖ്യാപിക്കും.

ഫ്റാൻസിസ് അങ്ങനെ അവിടെ ഇരിക്കുകയാണ്. എല്ലാവരുടെയും സ്നേഹാദരങ്ങൾ ആർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ള സമൂഹപിതാവ്. എന്നാൽ അവരിൽ വളരെ കുറച്ചു പേർ മാത്രമേ ഇന്ന് അദ്ദേഹത്തോട് കൂറും വിശ്വസ്തതയും പുലത്തുന്നുള്ളൂ.

നിയമാവലി വായന തുടങ്ങി. പ്രതീക്ഷാനിർഭരമായ നിശ്ശബ്ദത ആശങ്കാഭരിതമായി മാറി. ആരുമാരും മിണ്ടുന്നില്ല; നാവടങ്ങിയതുപോലെ. അവരുടെ പരാതികൾക്കു വിധേയമായ വകുപ്പുകളെല്ലാം കുറേക്കൂടി വികാരാവേശത്തോടുകൂടി പുനരാവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു മാത്രം. അഭേദ്യമായ ഒരു ദർശനത്തെ കുറേക്കൂടി വ്യക്തമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ശ്രമം പുതിയ നിയമാവലിയിൽ നടത്തീട്ടുണ്ട്. ഐക്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള തീവ്രമായ അഭ്യർത്ഥന അതിൽ ആദ്യന്തം തിരുകിച്ചേർത്തിരുന്നു.

1221—ലെ നിയമാവലി മതചരിത്രത്തിലെ ഏററവും അത്ഭുതകരമായ ഒരു വേദരേഖയാണ്. അതൊരുനിയമമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അത് ഉടനീളം അഭ്യർത്ഥനകൾ മാത്രമാണ്. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ ഒരു നിയമാവലി എഴുതിയുണ്ടാക്കാൻ ക്ഷണിക്കേണ്ട അവസാനത്തെ വ്യക്തിയാണ് ഫ്റാൻസിസ്. ഒന്നാമതു നിയമപ്രശ്നങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാൻ പ്രാപ്തമായ ഒരു മനസ്സല്ല ഫ്റാൻസിസിൻേറത്. രണ്ടാമത് അദ്ദേഹം നിയമനിർമ്മാണത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല; ആത്മീക പ്രചോദനത്തിലാണ് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നത്. ഒരു നിയമാവലി എഴുതുന്നതു സംബന്ധിച്ചു ഫ്റാൻസിസിൻെറ അഭിപ്രായമെന്തെന്നു താഴെക്കാണുന്ന ഉദ്ധരണിയിൽനിന്നു കാണാം:

“ദൈവത്തിലുള്ള വിശുദ്ധ സ്നേഹത്താൽ ഞാൻ എല്ലാ സന്യാസിമാരോടും മിനിസ്റ്റർമാരോടും മററുള്ളവരോടും അപേക്ഷിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ എല്ലാ പ്രതിബന്ധങ്ങളും വ്യാകുലചിന്തകളും മാററിവച്ച്, കർത്താവായ ദൈവത്തെ നിർമ്മല ഹൃദയത്തോടും ആത്മാർത്ഥതയോടുംകൂടി സേവിക്കുന്നതിനും സ്നേഹിക്കുന്നതിനും ആദരിക്കുന്നതിനും—അതാണ് അദ്ദേഹം എല്ലാത്തിലുമുപരിയായി ആവശ്യപ്പെടുന്നത്—നിങ്ങൾ നിങ്ങളെത്തന്നെ പരിപൂർണ്ണമായി ശുദ്ധീകരിപ്പിൻ....നമുക്കുവേണ്ടി സ്വന്ത പിതാവിനെ വിട്ട് ഇറങ്ങിവരുവാൻ സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിച്ച ദൈവപുത്രൻെറ വിശുദ്ധ സുവിശേഷത്തിലും സത്യമാർഗ്ഗത്തിലും ജീവിതവിശുദ്ധിയിലും സത്യസന്ധതയിലും നമുക്കു കഴിയാം ...ഇനിയും യാതൊന്നുംതന്നെ നമ്മെ തടസ്സപ്പെടുത്താനോ നമ്മിൽ ഭിന്നത ഉളവാക്കാനോ നമ്മേ തടഞ്ഞുനിറുത്താനോ അനുവദിച്ചുകൂടാ. നാം ജീവനോടിരിക്കുന്ന കാലമെല്ലാം ഏതു സ്ഥലത്തും ഏതു മണിക്കൂറിലും ഏതു ദിവസത്തിലും മുടക്കം കൂടാതെ വാസ്തവമായും വിനയത്തോടുകൂടിയും നാമെല്ലാരും വിശ്വസിക്കണം. അത്യുന്നതനും സർവാധിപതിയും ശാശ്വതനുമായ ദൈവത്തെ, പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവുമായ ത്രിയേകദൈവത്തെ, സർവമനുഷ്യരുടെയും സ്രഷ്ടാവിനെ നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ വഹിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കുകയും വണങ്ങുകയും സേവിക്കുകയും അനുഗ്രഹിക്കുകയും മഹത്വപ്പെടുത്തുകയും സ്തുതിക്കുകയും നന്ദി പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാം. ....അദ്ദേഹം ആദിയും അന്ത്യവുമില്ലാത്തവനാണ്. പരിവർത്തനമില്ലാത്തവനും അദൃശ്യനും അവർണ്ണനീയനും മനസ്സിലാക്കാൻ പാടില്ലാത്തവനും അഗോചരനും അനുഗൃഹീതനും പ്രശംസനീയനും മഹത്വപൂർണ്ണനും ഉദാത്തനും അത്യുന്നതനും മധുരോദാരനും സൌന്ദര്യശ്രേഷ്ഠനും ആനന്ദദായകനും ആണദ്ദേഹം. മാത്രമല്ല, എല്ലാക്കാലത്തും എല്ലാത്തിലുമധികമായി ആഗ്രഹിക്കത്തക്കവനും അദ്ദേഹംതന്നെ. ആമ്മീൻ.

സമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിച്ച സഹോദരന്മാർ സ്തംഭിതഗാത്രരായിരുന്നുപോയി. അവർ കലഹത്തിനൊരുമ്പെടാഞ്ഞതു യുഗോലിനോയുടെയും ഏലിയാസിൻെറയും നയകോവിദത്വംകൊണ്ടാണ്. ഫ്റാൻസിസിൻെറ വ്യക്തിത്വത്തിൻെറ അജയ്യ ശക്തിക്കു മികച്ച ഒരുദാഹരണമാണത്. ഫ്റാൻസിസിനെ കൂടാതെ തങ്ങൾ ഏതുമില്ലെന്ന് അവർ ഇരുവർക്കും നന്നായി അറിയാമായിരുന്നു. ഫ്റാൻസിസിനെ കൂടാതെയുള്ള ഫ്റാൻസിസ്കൻസമൂഹം ഏതോ അസുലഭ പ്രകാശം നഷ്ടീഭവിച്ച ഒരു സാധാരണ വിളക്കുപോലെ അസ്തപ്രഭമായിരിക്കും. ഫ്ാൻസിസ് അവരെ തള്ളിക്കളയുന്ന പക്ഷം സുശിക്ഷിതമായ ഒരുഫ്റാൻസിസ്കൻ സൈന്യവ്യൂഹം നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള പദ്ധതികൾ ചുരുട്ടിക്കെട്ടിക്കൊണ്ടാൽ മതി. എന്നാൽ ഫ്റാൻസീസ് മരിച്ചു; വിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ സംഗതികൾ പാടെ വ്യത്യാസപ്പെടും. പിന്നെ അദ്ദേഹം എക്കാലത്തേക്കും സമൂഹസ്ഥാപകനും അംഗങ്ങൾക്കു പിതാവുമായിരുന്നുകൊള്ളും. ഇഷ്ടംപോലെ പ്രവർത്തിക്കാൻ യുഗോലിനോയ്ക്കും ഏലിയാസിനും അവസരം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും. ഫ്റാൻസിസ് പഠിപ്പിച്ചകാര്യങ്ങൾ മിക്കതും തിരുത്തുകയോ മാററിക്കളയുകയോ ചെയ്യാൻ അപ്പോൾ അവസരമുണ്ടാകും. എന്നാൽ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഫ്റാൻസിസിനെ നയോപായങ്ങളാൽ വശീകരിക്കുക തന്നെ വേണം. കർദ്ദിനാളിനറിയാം, ആ കൊച്ചു സന്യാസി തന്നെക്കാൾ വളരെമടങ്ങു ശക്തി കൂടിയവനാണെന്ന്.

പ്രായോഗിക ബുദ്ധികളായ ഏലിയാസും യുഗോലിനോയുംകൂടി തന്ത്രപൂർവ്വം പെരുമാറി. കർദ്ദിനാൾ വികാരിജനറാളിൻെറ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു തലയാട്ടി മന്ത്രിച്ചു: “എൻെറ പക്കൽ വിട്ടേക്കുക, ഞാൻ ശരിപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളാം.” അതു മനസ്സിലായെന്ന് ഏലിയാസ് തല കുലുക്കി. യുഗോലിനോ

വെട്ടിക്കൽ ദയറാപ്പള്ളി

(പി. എം. പത്രോസ് മുളന്തുരുത്തി.)

മലങ്കര സുറിയാനി സഭയിൽ ഇക്കാലത്തു പല ദയറാകൾ ഉണ്ടു്. അവയിൽ ചിലതു കാതോലിക്കാ പക്ഷത്തും മററു ചിലതു് പാത്രിയർക്കീസു പക്ഷത്തുമായിപ്പോയി. അതിനാൽ ഈ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പുരോഗമനം ആശാവഹമായിരിക്കുന്നില്ല. ഇവയിൽ മിക്കതും അവയുടെ പ്രാരംഭദശയിൽ നിന്നു വളരെ വളരെ മുമ്പോട്ടു കടന്നിട്ടില്ല. അതിനാൽ ദയറാ പ്രസ്ഥാനം ഇന്നും നിർജ്ജീവാവസ്ഥയിലാണു നില നിന്നു പോരുന്നതെന്നു സവ്യസനം പ്രസ്താവിക്കുന്നതിൽ അന്യതാശങ്കക്കവകാശമില്ലാത്തതാകുന്നു.

ലോക ചരിത്രത്തിൻെറ ഏടുകൾ ഓരോന്നായി പിറകോട്ടു മറിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ സഭകൾക്കും, പട്ടക്കാർക്കും ഒരു കാലത്തു അവിടേയും പ്രഥമഗണനീയമായ ഒരു ഔന്നത്യ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നതായും പല സ്ഥാപനങ്ങളേയും അധികാരി വർഗ്ഗങ്ങളേയും പൊതുവേ ജനസാമാന്യം ബഹുമാനിച്ചു ആദരിച്ചിരുന്നതായും കാണാവുന്നതാണു്.

ആദിമ കാലങ്ങളിൽ രാജ്യഭരണം നടത്തിയിരുന്നതും പ്രധാന നീതിന്യായാസനങ്ങൾ പോലും അലങ്കരിച്ചിരുന്നതും പുരോഹിത ശ്രേഷ്ഠന്മാരായിരുന്നെന്നു ഒരു വിധത്തിൽ പറയാവുന്നതാണു്. അവർക്കു് ജനങ്ങളെ അനുസരിപ്പിക്കുവാനുള്ള കഴിവുകളുണ്ടായിരുന്നു. നിയമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും നിർമ്മിക്കുവാനും അവ പ്രായോഗിക പദ്ധതിയിൽ വരുത്തുവാനും അവർക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അവർ സർവ ജന സംപൂജ്യരും ആരാധകരുമായി ജീവിച്ചു വന്നു.

എന്നാൽ ഏതാണ്ടു പതിനഞ്ചാം നൂററാണ്ടിൻെറ പ്രാരംഭത്തോടു കൂടി പുരോഹിത വർഗ്ഗത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഈ മേൽക്കോയ്മ സ്ഥാനം ശിഥിലീകൃതമായി. യേശു ക്രിസ്തുവിൻെറ ക്രൂശുമരണാനന്തരം യഹൂദ ജാതിയിൽ നിന്നു യഹൂദ സഭയിലുണ്ടായിരുന്ന അധികാരാവകാശങ്ങൾ അവരുടെ പുരോഹിത വർഗ്ഗത്തിന്നു നഷ്ടപ്പെടുകയുണ്ടായല്ലോ. എന്നാൽ പതിനഞ്ചാം നൂററാണ്ടിനു ശേഷം വൈദിക പദവി അഥവാ പട്ടത്വം ഉപജീവനമാർഗ്ഗത്തിന്നുള്ള ഒരു ഉപാധിയായി പരിവർത്തനം ചെയ്തതാണു് ഇതിലേക്കുള്ള പ്രധാന കാരണങ്ങളിലൊന്നായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതു്.

ദയറാ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്നു ഏററം പുരോഗമിച്ചിരിക്കുന്നതു റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയാണു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ആ സഭ അതിൻെറ അത്യുന്നതിയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രസ്താവിക്കാവുന്നതാണു്. റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭ ഇന്നു സന്യാസി പട്ടക്കാരെക്കൊണ്ടു അസൂയാർഹമാം വിധത്തിൽ നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞു ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവർ ലോകരക്ഷകൻെറ മഹത്വം ലോക സമക്ഷം വ്യാപിപ്പിക്കാനായി മാതൃകാ യോഗി വര്യന്മാരായി ത്യാഗശാലികളായി സുവിശേഷ വേല നടത്തി സഭയെയനേകേന പ്രകാരേണ പുരോഗമിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

മലങ്കര സുറിയാനി സഭാ സന്താനങ്ങളായ നമുക്കും ദയറാ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ നിസ്തുല്യമായ ഒരു പാരമ്പര്യമുണ്ടെന്നു അഭിമാന പൂർവം അവകാശപ്പെടാമെങ്കിലും അത്യധികം അധഃപതിച്ച ഒരു നിലയിൽ മാത്രമേ നമുക്കു ഇന്നതിനെ വീക്ഷിക്കാൻ നിവൃത്തിയൊള്ളു. അതിനാൽ നമ്മുടെ മഹത്തായ ഈ പാരമ്പര്യത്തെ പുലർത്താനായി ദയറാപ്രസ്ഥാനത്തിനു് നാം അകമഴിഞ്ഞു പരിശ്രമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മലങ്കരയൊട്ടുക്കു പല സ്ഥലത്തും ദയറാകൾ ഉണ്ടായി വരണം. അതിലേയ്ക്കായി സമുദായമൊട്ടുക്കു ഉണർന്നു പരിശ്രമിക്കണം. മലങ്കരസമുദായത്തിലെ ഇദംപ്രഥമ ദയറായും ഒരു പക്ഷേ വെട്ടിക്കലേതായിരിക്കാം.

ഫ്റാൻസിസിനെ അരികെ വിളിച്ചു മാധുര്യമേറിയ സ്വരത്തിൽ ചില കാര്യങ്ങൾ പ്രസ്താവിച്ചു. നിയമാവലി ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിൽ ഒരു ശ്രമം കൂടി നടത്തേണ്ടതിൻെറ ആവശ്യകത കർദ്ദിനാൾ വ്യക്തമാക്കി. പ്രത്യേകിച്ചു പലേടത്തും അതു കുറേക്കൂടി നിഷ്കൃഷ്ടവും സംഗ്രഹീതവുമാക്കേണ്ടതുണ്ടു്. പാപ്പായുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് അതു കുറേക്കൂടി നല്ല രൂപത്തിൽ മാറിയെഴുതുക തന്നെ വേണം.

X X X

തിരസ്കൃതമായ ആ നിയമാവലിയുമായി ഫ്റാൻസിസ് വീണ്ടും ഫോന്തേ കൊളമ്പോയിലേക്കു പോയി. ലിയോയും കൂടെയുണ്ടു്. അവിടെ മാമലയുടെ പ്രശാന്തതയിൽ ദൈവവുമായി സംസർഗ്ഗംചെയ്തുകൊണ്ടു ഫ്റാൻസിസ് കാര്യമായി ഒന്നുംചെയ്തില്ല; പഴയ പ്രസ്താവന പുതിയ പദങ്ങളിൽ മാറിയെഴുതുക മാത്രംചെയ്തു.

(തുടരും)

ബൈബിൾ--ലോകത്തിൽ കൂടുതൽ പ്രചാരമുള്ള ഒരു മഹാഗ്രന്ഥം

ബി

ഭൌതിക പുരോഗതിയിലേക്കു മണ്ടിക്കതിക്കുന്ന ആധുനികലോകം സശ്രദ്ധം വായിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം ബൈബിളാണോ? ആണെന്നു പറയണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, പ്രതിവർഷം ഇത്രയധികം കോപ്പി വിററഴിയുന്ന ഒരു മഹാഗ്രന്ഥം, ഇത്രയധികം ഭാഷകളിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്ത ഒരു മഹാഗ്രന്ഥം, ലോകത്തിൽ മററൊന്നുമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ മഹാഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു തങ്ങളുടെ പാനപാത്രത്തിലേക്ക് ഒരിററെങ്കിലും വീണു കിട്ടണമെന്നൊരാശ മിക്ക മനുഷ്യർക്കുമുണ്ടെന്നു തോന്നും, ഇതിൻെറ വിപുലമായ പ്രചാരം കാണുമ്പോൾ. അതോ, ഇതിൻെറ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രചരണസംഘക്കാരുടെ മിടുക്കുകൊണ്ടാണോ ബൈബിളിന്നു ഇങ്ങനെ പ്രചാരം കൈവന്നതു്? അല്ലെന്നോ, അതെയെന്നോ തീർത്തു പറയാൻ വയ്യാ. രണ്ടുംകൂടിയാവണം അതിന്നിത്ര പ്രചാരം കൈവരാൻ കാരണം. ഒരു നല്ല സാധനം എവിടെ കൊണ്ടുചെന്നാലും ചെലവാകാതിരിക്കുകയില്ലല്ലോ.

പ്രചരണസംഘം

ലോകത്തിൽ മറെറാരു ഗ്രന്ഥത്തിനുമില്ലാത്ത വിപുലമായ ഒരു പ്രചരണസംഘം ഇതിനുണ്ട്. അതിന്നും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുമുണ്ട്. അതിൻെറ പേർ ബൈബിൾസൊസൈററികളെന്നാണ്. ക്രിസ്തുമതത്തിൽ പല അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളുമുണ്ടല്ലോ. അവർക്കൊക്കെയുമുണ്ട്, തനതായ ബൈബിൾ സൊസൈററികൾ. മതപരമായ ചടങ്ങുകളിലും വിശ്വാസങ്ങളിലും ഭിന്നതകളുണ്ടെങ്കിലും ബൈബിൾ പ്രചരണത്തിൽ അവർ ഐക്യമുന്നണിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. തന്മൂലം ഏതു് ഓണംകേറാമൂലയിലും ബൈബിളെത്തിക്കാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല, പ്രതിവർഷം 100 ലക്ഷം കോപ്പി ബൈബിൾ ചെലവാക്കുവാനും! ധീരന്മാരും ധിഷണാശാലികളുമായ മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ഈ സൊസൈററിക്കാർക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു തികച്ചും അഭിമാനം കൊള്ളാം. ഈ സൊസൈററിക്കാരുടെ പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങൾ എവിടെയെങ്കിലും എന്തെങ്കിലുമായിക്കൊള്ളട്ടെ, അവരുടെ കൃത്യനിഷ്ഠയും പ്രചരണസാമർത്ഥ്യവും ത്യാഗസന്നദ്ധതയും എന്തായാലും മടക്കാത്ത മാനസികോത്സാഹവും ആരെയും പുളകംകൊള്ളിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. പ്രതിബന്ധമെന്നതു് അവർ കേട്ടിട്ടുപോലുമില്ലത്രെ!

ബൈബിളിൻെറ പ്രചരണപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ആണ്ടുമുങ്ങിയിട്ടുള്ള ഈ ആധുനികവീരന്മാർ, സൊസൈററി അംഗങ്ങൾ, തങ്ങളുടെ പ്രചരണ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാറുള്ളതു മിഷണറി പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇല്ലാത്തിടങ്ങളിലാണ്. ഒട്ടകം, കഴുത, ഉന്തുവണ്ടി, തോണി എന്നീ വാഹനങ്ങൾവഴി മണലാരണ്യങ്ങളിലൂടെയും, മഞ്ഞുപ്രദേശങ്ങളിലൂടെയും, കാട്ടിലൂടെയും, നദിയിലൂടെയും ഇവർ ഒരു കൊല്ലത്തിൽ ലക്ഷക്കണക്കിനു നാഴിക സക്കീട്ടു ചെയ്യാറുണ്ട്. പ്രയറീസ്, പമ്പാസ്, സ്റ്റെപ്പീസ് മുതലായ തനി പുൽപ്രദേശങ്ങളിലും ധ്രുവപ്രദേശങ്ങളിലെ മഞ്ഞുറച്ചുകിടക്കുന്നിടത്തുമുള്ള എസ്കിമോ വർഗ്ഗക്കാരുടെ ഇടയിലും ബോർണ്ണിയോവിലെ വൻകാട്ടിനുള്ളിലും മദ്ധ്യേഷ്യയിലെ ഗോബി മരുഭൂമിയിലും ഇവർ നടന്നു ബൈബിൾവില്പന നടത്താറുണ്ട്! ഇതിലും ദുർഗ്ഗമവും അപകടം നിറഞ്ഞതുമായ പ്രദേശത്തും ഇവരെ കാണാം.

മദ്ധ്യാഫ്റിക്കയിലും പൂർവ്വാഫ്റിക്കയിലുംകൂടി ഇതിൽപ്പെട്ട ഒരാൾ ലക്ഷം നാഴിക പതിനാറു കൊല്ലം കൊണ്ടു നടന്നുതീർത്തു—ബൈബിൾ വിൽപ്പനയ്ക്കായി! മഞ്ചൂറിയയിൽ 32 കൊല്ലംകൊണ്ടു 3 ലക്ഷം കോപ്പിയും തെക്കുകിഴക്കനേഷ്യയിൽ 33 കൊല്ലം കൊണ്ടു് 5 ലക്ഷം കോപ്പിയും വിററവരുണ്ടത്രെ.

ക്യാപ്ററൻ സ്കോട്ടിൻെറ ദക്ഷിണ ധ്രുവ പര്യടനം പോലെയും, ടെൻസിങ്ങിൻെറ എവറസ്റ്റാരോഹണം പോലെയും ഉള്ള ധീരോദാത്ത കഥകൾ ഇവർക്കുമുണ്ടത്രെ.

ബ്രസീലിലെ അപത്തു നിറഞ്ഞ കൊടുങ്കാട്ടിലൂടെ 5000 നാഴിക നടന്നു ഇവർ ബൈബിളിൻെറ 4709 കോപ്പി വിററതു് അഞ്ചു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു മാത്രമാണ്.

ഫ്രെഞ്ചു് ഉത്തരാഫ്റിക്കയിലെ ധീരതയ്ക്കും ക്രൂരതയ്ക്കും പേരുകേട്ട പട്ടാളക്കാരുടെ ഇടയിൽപ്പോലും—ഇവർ വിവിധ ഭാഷകളിൽപ്പെട്ടവരാണ്—ബൈബിളിനു നല്ല പ്രചാരം ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഈ അമൂല്യമായ പരിശുദ്ധഗ്രന്ഥം നമുക്കൂഹിക്കാൻപോലും വയ്യാത്ത പല സാധനങ്ങളുമായി കൈമാററം ചെയ്യപ്പെടുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മൃഗങ്ങളുടെ ഓട്ടുകൾ, സ്രാവിൻെറ പല്ലുകൾ, മുട്ട, നാളികേരം, ആമ, ധാന്യമാവ്, പഴങ്ങൾ എന്നിവ അവയിൽപ്പെടുന്നു. ക.

(ശേഷം 8-ാംപേജിൽ)

പുരാതനത്വവും സ്ഥലമാഹാത്മ്യവും

മലങ്കരസുറിയാനിസഭാനഭോമണ്ഡലത്തിൽ പലേ കാരണങ്ങളാലും പ്രാധാന്യത്തേയും പ്രാമുഖ്യത്തേയും അർഹിക്കുന്ന ഒരു പരിപാവന സ്ഥാപനമാണു ഇന്നത്തെ വെട്ടിക്കൽ പള്ളിയും ദയറായുമെന്നു സംശയംവിനാ പ്രസ്താവിക്കാവുന്നതാണ്. വെട്ടിക്കൽ പ്രദേശത്തേയും അവിടെ ഇന്നു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ദയറാപ്പള്ളിയേയും സംബന്ധിച്ച രസകരവും ചരിത്രപരവും ആയ വിവരങ്ങൾ ചർച്ചുവീക്കിലിവായനക്കാർക്കു ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ അതിരസകരവും വിജ്ഞാനപ്രദവുമെന്നു തോന്നിയേക്കാമെങ്കിലും അവയെ ക്രോഡീകരിച്ചു ലേഖനരൂപേണയാക്കിതീർപ്പാൻ അത്യന്തം വിഷമകരമാണ്. എങ്കിലും കഴിയുന്നത്ര പരിശ്രമിക്കാമെന്ന കരുതി ആയതിലേയ്ക്കു തുനിയുകയാണ്. ഇതു സംബന്ധിച്ചു ആരുമായും വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്താൻ ഒരുക്കമില്ലെങ്കിലും അറിവുള്ളവർ ആർക്കെങ്കിലും കൂടുതൽ സംഗതികൾ നിശ്ചയമുണ്ടെങ്കിൽ ചർച്ചുവീക്കിലി പംക്തിവഴി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു ഉപകാരപ്രദവും ആയവ ഈ ചരിത്രത്തിനു ഒരു പൂർണ്ണ രൂപം നൽകാൻ സഹായിക്കുന്നതുമാണ്.

സാമുദായികമായും രാഷ്ട്രീയമായും ചരിത്രപരമായും ഉള്ള വിവിധ സംഗതികളുടേയും സംഭവപരമ്പരകളുടേയും സംഘട്ടനവും സമ്പർക്കവും മൂലം പുരാതനകാലത്തു ഈ സ്ഥലത്തിന്നും സ്ഥാപനത്തിനുമുണ്ടായിരുന്ന പ്രസിദ്ധിയും ചില്ലറയൊന്നുമല്ലായിരുന്നു.

(തുടരും)

	നവംബർ	തുലാം
ഞായർ	13	27
തിങ്കൾ	14	28
ചൊവ്വാ	15	29
ബുധൻ	16	30
വ്യാഴം	17	1
വെള്ളി	18	2
ശനി	19	3

Thought for the Week

Is it not the fact that in problems concerning the relations of corporate groups of men, the way of love lies through justice.

Archbishop Temple.

THE CHURCHWEEKLY

അവശക്രിസ്ത്യൻ സമുദായം

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ചില മൗലിക സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ മതഭേദമെന്യേ അനുവദിക്കുന്നുണ്ട്. ആ ഭരണഘടനയിൽ മാററം വരുത്താതെ, പട്ടികജാതിവിദ്യാർത്ഥികൾക്കു നൽകപ്പെടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ സൗജന്യങ്ങൾ, അവശക്രിസ്ത്യൻ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു നിഷേധിക്കപ്പെടാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഒരു ഹിന്ദു പട്ടികജാതി വിദ്യാർത്ഥി കോളേജ് പഠനം നടത്തുകയാണെങ്കിൽ ക്ലാസ്സ് ഫീസ്, ഹോസ്റ്റൽ താമസച്ചിലവുകൾ ആദിയായി 800 ക. യോളം നൽകപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ട്. അവശക്രിസ്ത്യൻ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കഷ്ടിച്ച പകുതി ഫീസ് സൗജന്യമാണ കിട്ടുക. മുഴുവൻ ഫീസ് സൗജന്യം ലഭിച്ചാൽ തന്നെ 80 ക. യിലധികം ലഭിക്കുന്നതല്ല. ഈ അന്തരം ക്രിസ്തീയസമുദായത്തിൽ അധഃകൃതർ എന്നൊരു വർഗ്ഗമില്ല എന്ന തത്വത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണെന്നു ശ്രീ. മന്നത്തു പത്മനാഭൻ ആദിയായ നായർപ്രമാണികൾ ഇപ്പോൾ ഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നു മുതലാണ് ഈ ഹൈന്ദവ പ്രമുഖന്മാർക്ക് ക്രൈസ്തവസമുദായത്തെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെയൊരു ആദരവു തോന്നിത്തുടങ്ങിയതെന്ന് അറിയുന്നില്ല. അവരുടെ ഈ വാദത്തിന്റെ പിന്നിൽ ആത്മാർത്ഥതയുണ്ടെന്ന് അവർ തന്നെ സമ്മതിക്കുന്നതല്ല. ക്ഷേത്രപ്രവേശനവിളംബരത്തിനു ശേഷം തീണ്ടൽ തൊടീൽ കാര്യത്തിൽ വന്ന പരിവർത്തനത്തിനു മുമ്പ് ഒരു ഹൈന്ദവഅധഃകൃതൻ, ക്രിസ്ത്യാനിയായാൽ അന്നു മുതൽ അവനെ തീണ്ടൽ ജാതിയിൽ പെട്ടവനല്ലെന്നു ശ്രീ മന്നത്തു പത്മനാഭൻ തന്നെ വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. വഴിയിൽ വച്ച് അശുദ്ധപ്പെടാതിരിക്കാൻ അന്നൊക്കെ രാമൻപുലയനോടും, അപ്പുസേപ്പുപുലയനോടും ഒരേ നിലയിൽ വഴിയിൽ നിന്നു മാറിനിൽക്കാൻ സവർണ്ണഹിന്ദുക്കൾ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. ക്രൈസ്തവസമുദായത്തിലെ സമത്വസാഹോദര്യതത്വത്തെ അന്ന് ആരും ആദരിച്ചുകണ്ടില്ല. ഈ സൗജന്യങ്ങളുടെ കാര്യം വന്നപ്പോൾ ഇങ്ങനെ ഒരു വാദം കൊണ്ടുവന്നതു് ആത്മാർത്ഥമായ ഇതരമതബഹുമാനത്തിൽ നിന്നല്ല എന്നു പ്രത്യക്ഷമാണ്. ക്രിസ്തുമതത്തിൽ തീണ്ടൽതൊടീലോ ജാതീയമായ അസമത്വമോ ഇല്ലെന്ന് ഉൽഘോഷിക്കുന്നവർ ഇപ്പോൾ പട്ടികജാതി ആ സമുദായത്തിലുമുണ്ടെന്നു വാദിക്കുന്നതിനെ ആക്ഷേപിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഇങ്ങനെ ഒരു ശരം തൊടുത്തുവിട്ടതാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ക്രിസ്ത്യൻ സമുദായം ആ ആക്ഷേപം അർഹിക്കുന്നുവെന്നു സവിനയം സമ്മതിക്കതന്നെ വേണം. അതിന്റെ കാരണം എന്തായിരുന്നാലും ക്രൈസ്തവസഭയിൽ ഇങ്ങനെ ജാതീയമായ ഒരവശത വച്ചുപുലർത്തിയതു തെററാണ്. സവർണ്ണഹിന്ദുജാതിയിൽ പെട്ടവർ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർന്നതിന്റെ ശേഷം പഴയ ധാരണകളും, ഉച്ചനീചത്വമനോഭാവവും കൈവെടിയാൻ തയ്യാറാകാഞ്ഞതിന്റെ ഫലമാണതു്. ഒരു മഹാത്മാ ഗാന്ധി വരുന്നതുവരെ സവർണ്ണഹിന്ദുക്കൾ ആ പാഠം ഇവിടത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ നിന്നു പഠിക്കുവാൻ ഇടയായില്ലെന്നു വന്നതു ചരിത്രപരമായ ഒരു കളങ്കമായി സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. സവർണ്ണഹിന്ദുക്കളുടെ ദൂഷ്യമായ അയിത്താചാരം കൈവെടിയാൻ തയ്യാറില്ലാതെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർന്നവർ ഇന്നും അതിന്റെ ദൂഷ്യങ്ങൾ വിതയ്ക്കുകയും കൊയ്യുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സാഹോദര്യബുദ്ധ്യാ വീക്ഷിക്കുന്നപക്ഷം, ക്രൈസ്തവമത തത്വങ്ങൾക്കെതിരായിത്തന്നെ ഇങ്ങനെയൊരു അയിത്താചാരം നിലനിൽക്കാൻ കാരണമായതു് അടിസ്ഥാനപരമായി സവർണ്ണഹിന്ദുക്കളുടെ ദൂഷ്യം തന്നെയാണെന്ന് അവരും കാണേണ്ടതാണ്. അതുകൊണ്ട് അവരിൽ കുറേപ്പേർ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച് അവിടെയും സവർണ്ണാവർണ്ണ മനോഭാവം തുടർന്നു പാലിച്ചതിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കേണ്ടതു സാധുക്കളായ പട്ടികജാതിക്കാരല്ലല്ലോ. ജാതീയമായ ഉച്ചനീചത്വങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം പണിത സവർണ്ണഹിന്ദുക്കൾ അതിനു ശരിയായ കാരണഭൂതരാണ്. അവരുടെ പിന്തുടർച്ചാവകാശം ലഭിച്ച ക്രിസ്ത്യാനികളും അതിൽ കുററക്കാരാണ്. അതുകൊണ്ട് അവശക്രിസ്ത്യൻസമുദായം എന്നൊന്നിന് ആത്യന്തികമായ ഉത്തരവാദിത്വത്തിനു സവർണ്ണഹിന്ദുക്കളും അവകാശികളാകയാൽ സഹിഷ്ണുതാമനോഭാവത്തോടുകൂടി ഈ പ്രശ്നം അവർ കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനിത്വം ഭാവിച്ചു നടന്നാൽ പോരെന്നും, അന്യർക്ക് ചൂണ്ടാണിവിരൽ നീട്ടി കുററപ്പെടുത്താൻ അവശേഷിക്കുന്ന അക്രൈസ്തവപാരമ്പര്യങ്ങളും മനോഭാവങ്ങളും ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ ഇവിടത്തെ അനവശക്രിസ്ത്യൻ സമുദായവും തയ്യാറാകേണ്ടതാണെന്നുള്ള വാസ്തവം വിസ്മരിച്ചുകൂടാത്തതാണ്.

അദ്ധ്യാപകരുടെ പണിമുടക്ക്

തിരു-കൊച്ചീസംസ്ഥാനത്തെ പ്രൈവററ് സെക്കണ്ടറിസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകന്മാർ വീണ്ടും പണിമുടക്ക് ബഹളത്തിനൊരുങ്ങുകയാണ്. അവർക്കു ഗവർമ്മെൻറു നൽകിയിരുന്ന ഉറപ്പുകൾ നിവർത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നുള്ളതാണ് ഇപ്പോഴത്തെ പണിമുടക്കു ഭീഷണിയുടെ കാരണം. ഗവർമ്മെൻറു സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ഒപ്പം ശമ്പളവും മററു സൗകര്യങ്ങളും ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ന്യായം തുല്യ ജോലിക്കു തുല്യവേതനമെന്നുള്ളതാണ്. ആ തത്വം ഗവർമ്മെൻറംഗീകരിക്കയുംചെയ്തിരിക്കയാണ്. പിന്നെ വാഗ്ദത്തലംഘനത്തിന് ഗവർമ്മെൻറിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന സംഗതി എന്താണെന്നുള്ളതു് അജ്ഞാതമായിരിക്കുന്നു. കരാറു് ലംഘനം ഗവർമ്മെൻറിനെന്നല്ല ആർക്കും ഭൂഷണമല്ല. നിർവഹിക്കപ്പെടാൻ സാദ്ധ്യതയില്ലാത്ത കരാറുകളിൽ ആരും ഏർപ്പെടാതിരിക്കയാണു വേണ്ടതു്. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ ക്ഷോഭജനകമായ കരാർ ലംഘനം വന്നാൽതന്നെ അദ്ധ്യാപകന്മാർ കുറെക്കൂടെ മാതൃകാപരമായ ഒരു നയം സ്വീകരിച്ചു കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അവർക്ക് അഞ്ചോ പത്തോ രൂപ പ്രതിമാസം കൂടുതൽ കിട്ടുന്നതിനേക്കാൾ വളരെ ഗുരുതരമായ ഒരു ദേശീയവി

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം (The Sermon for the week)

നാം ആരെ പ്രസാദിപ്പിക്കണം? നമ്മെത്തന്നെയോ, കൂട്ടുകാരനെയോ, ദൈവത്തെയോ?

(എം. ററി.)

എന്നാൽ ശക്തരായ നാം അശക്തരുടെ ബലഹീനതകളെ ചുമക്കുകയും നമ്മിൽ തന്നേ പ്രസാദിക്കാതിരിക്കയും വേണം. നമ്മിൽ ഓരോരുത്തൻ കൂട്ടുകാരനെ നന്മയ്ക്കായിട്ടു ആത്മികവർദ്ധനയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രസാദിപ്പിക്കണം.... ക്രിസ്തുവും തന്നിൽത്തന്നേ പ്രസാദിച്ചില്ല. (റോമർ 15: 1-3)

നാമോരോരുത്തരും തന്നെത്താൻ പ്രസാദിപ്പിക്കാതെ നമ്മുടെ കൂട്ടുകാരനെ പ്രസാദിപ്പിക്കണം എന്നു് പൗലൂസ് അപ്പോസ്തോലൻ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നു. നാം ആരോടെല്ലാം ഇടപെടുന്നുവോ അവരുടെയെല്ലാം പ്രയോജനത്തെ ലാക്കാക്കി പ്രവർത്തിക്കണം. നമ്മുടെ സ്വന്തം സുഖത്തിനും നന്മയ്ക്കും വേണ്ടി നാം പ്രവർത്തിക്കണമെന്നു് ആരും നമ്മെ ഉൽബോധിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അതു നമുക്കു സ്വാഭാവികമാണു്. എന്നാൽ മറ്റുള്ളവർക്കു സുഖവും സന്തോഷവും പ്രയോജനവും ഉളവാക്കത്തക്കവിധത്തിൽ പെരുമാറുക ആർക്കും സ്വാഭാവികമല്ല. പ്രത്യേക പരിശീലനവും ആത്മനിയന്ത്രണവും ആന്തരീയപരിവർത്തനവും കൊണ്ടു മാത്രമേ അതു സാധ്യമാകയുള്ളൂ. നിഷേധാത്മകമായ ഉൽബോധനങ്ങൾ പൊതുവേ അത്ര സഹായകമല്ല എന്നു പറയാറുണ്ടു്. എന്തെങ്കിലും തിന്മ ചെയ്യരുതു് എന്നു പറയുന്നതിനു പകരം അതിനു വിപരീതമായ നന്മ ചെയ്യണം എന്നു പറയുകയായിരിക്കും എപ്പോഴും നല്ലതു്. അപ്പോസ്തോലൻ നാം കൂട്ടുകാരനെ പ്രസാദിപ്പിക്കണം എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയാകയില്ലായിരുന്നോ? എന്തുകൊണ്ടാണു് നാം നമ്മെത്തന്നെ പ്രസാദിപ്പിക്കരുതു് എന്ന നിഷേധാത്മകമായ ഉപദേശം ആദ്യമായി നൽകിയതു്? അതിനുള്ള കാരണം നമുക്കോരോരുത്തർക്കും നമ്മെത്തന്നെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാനുള്ള പ്രവണത വളരെ സാധാരണവും സ്വാഭാവികവും ആണെന്നുള്ളതാണു്. എല്ലായ്പ്പോഴും എല്ലാ കാര്യത്തിലും നമ്മേത്തന്നെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാനുള്ള പരീക്ഷ അത്ര ശക്തിമത്താണു്. അങ്ങനെ ചെയ്യാതിരിക്കാൻ നാം നമ്മെത്തന്നെ സദാ അനുസ്മരിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടു്.

മറ്റുള്ളവരെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നകാര്യത്തിലും നാം വളരെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. പൗലൂസ് അപ്പോസ്തോലൻ ഗലാത്യർ 1. 10-ൽ എന്തു പറയുന്നു എന്നു നോക്കുക. "ഇപ്പോൾ ഞാൻ മനുഷ്യരെയോ ദൈവത്തെയോ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതു്? അല്ല, ഞാൻ മനുഷ്യരെ പ്രസാദിപ്പിപ്പാൻ നോക്കുന്നുവോ? ഇന്നും ഞാൻ മനുഷ്യരെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നു എങ്കിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദാസനായിരിക്കയില്ല." മറ്റുള്ളവരെ പ്രസാദിപ്പിക്കുക എന്നുള്ളതു നമ്മുടെ ലക്ഷ്യമായി വച്ചാൽ അതു് അപകടകരമാണു്. എപ്പോഴും മറ്റുള്ളവരെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ആൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ തന്നെത്താൻ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാനായിരിക്കും ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ സുഖത്തെയും സന്തോഷത്തേയും ലാക്കാക്കി മറ്റുള്ളവരെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്ന ഒരു രീതിയുണ്ടു്. അതല്ല അപ്പോസ്തോലൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. മറ്റുള്ളവരെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ അപകടകരമായ വശങ്ങളെ വിട്ടൊഴിഞ്ഞു നിൽക്കുവാൻ എങ്ങനെ കഴിയും എന്നു് റോമർ 15: 12-ൽ അപ്പോസ്തോലൻ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു്. "കൂട്ടുകാരനെ നന്മയ്ക്കായിട്ടു് ആത്മികവർദ്ധനയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രസാദിപ്പിക്കണം." മറ്റുള്ളവർക്കു ഇഷ്ടമുള്ള കാര്യങ്ങൾ മാത്രം ചെയ്തു് അവരെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാനല്ല നാം ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. അവരുടെ യഥാർത്ഥ നന്മയ്ക്കുതകുന്ന കാര്യങ്ങൾ നാം ചെയ്യണം. അതു ചിലപ്പോൾ അവർ സ്വാഗതം ചെയ്തില്ലെന്നുവരാം. എങ്കിലും താൽക്കാലിക സന്തോഷത്തിനും കാര്യസാദ്ധ്യത്തിനും വേണ്ടി മാത്രം പ്രവർത്തിക്കാതെ ഭാവിനന്മയേയും ആത്മീയതാല്പര്യങ്ങളേയും മുൻനിറുത്തി നാം പ്രവർത്തിക്കണം.

"Do not do anything for which your friend will not thank you in heaven" (നിങ്ങളുടെ സ്നേഹിതൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽവച്ചു നിങ്ങൾക്കു നന്ദി പറയുവാൻ ഇടയാകാത്ത യാതൊന്നും അയാൾക്കുവേണ്ടി ചെയ്യരുതു്) എന്നു ഒരു മഹാൻ ഉപദേശിച്ചതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. "നന്മയ്ക്കായിട്ടും, ആത്മീയവർദ്ധനയ്ക്കുവേണ്ടിയും" നാം മറ്റുള്ളവരെ പ്രസാദിപ്പിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നപക്ഷം യാതൊരപകടവുമില്ല.

"ക്രിസ്തുവും തന്നത്താൻ പ്രസാദിപ്പിച്ചില്ല" എന്നുള്ള ചിന്തയിലേക്കു് അപ്പോസ്തോലൻ അവസാനമായി നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ക്ഷണിക്കുന്നു. മറ്റു കാ

പത്താണു് അവർ നാട്ടിൽ വിതയ്ക്കുന്നതു്. വേണ്ടതിനും വേണ്ടാത്തതിനും, പ്രക്ഷോഭണം തുടങ്ങാൻ കാത്തുനിൽക്കുന്ന അപക്വമതികളായ യുവവിദ്യാർത്ഥികളെ അപഥസഞ്ചാരം ചെയ്യുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു നിരുത്തരവാദിത്വം ഈ പൊതുപണിമുടക്കുഭീഷണിയിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് അദ്ധ്യാപകന്മാർ ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കുമോ? ഒന്നും രണ്ടും മൂന്നും കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ മാതൃപിതൃസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ച ശേഷം, ക്രൂർക്കം വലിക്കുന്നു, നേരത്തെ വീട്ടിൽ വരുന്നില്ല, സിനിമായ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നില്ല, എന്നെല്ലാമുള്ള ബാലിശ കാരണങ്ങളാൽ വിവാഹമോചനത്തിനു ഒരുമ്പെടുന്ന പാശ്ചാത്യ ദമ്പതിമാർ, ഒന്നല്ല രണ്ടു രക്ഷാകർത്താക്കളുടെ സഹകരിച്ചുള്ള സംരക്ഷണയുടെ സുരക്ഷിതത്വബോധം ലഭിക്കേണ്ട കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു വരുത്തിവെയ്ക്കുന്ന ആപത്തിനെപ്പററി ആലോചിക്കാറില്ല. ഏകദേശം അതുപോലെയാണു് ഈ അദ്ധ്യാപക പണിമുടക്കു്. അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇങ്ങനെയൊരു പ്രവണതയുള്ളതു് നിഷ്കാസനം ചെയ്യാൻ ഗവർമ്മെൻറു വേണ്ടതു പ്രവർത്തിക്കണം. സർ. സി. പി. യുടെ കാലം മുതൽ ശിക്ഷണരാഹിത്യം പരിശീലിച്ച അന്നത്തെ പല വിദ്യാർത്ഥികളും ഇന്നത്തെ അദ്ധ്യാപകസംഘത്തിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടു്. ഏററവും ശാന്തവും ഉത്തമവുമായ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥരായ അദ്ധ്യാപകവൃന്ദം ഇങ്ങനെ അപഥസഞ്ചാരം ചെയ്യുവാനിടയാകുന്നതു് ആപൽക്കരമാണു്; ഒരു ദേശീയദ്രോഹമാണു്. ഈ വിപത്തിനെ നിവാരണം ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ ഗവർമ്മെൻറു ഉത്തരവാദിത്വപൂർവം പ്രവർത്തിച്ചു കാണുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ര്യങ്ങളിലെന്നപോലെ ഈ കാര്യത്തിലും ക്രിസ്തുവാണ് നമ്മുടെ മാതൃക. നിസ്വാർത്ഥതയുടെ അവതാരമാണ് നമ്മുടെ കർത്താവ്. മററുള്ളവരുടെ നന്മക്കും ആത്മീകവർദ്ധനവിനുമായി സ്വയം ബലി കഴിച്ചവനാണ് താൻ. തൻെറ വിജയരഹസ്യം എന്തായിരുന്നു? തന്നെത്താൻ പ്രസാദിപ്പിക്കുക എന്ന സർവസാധാരണമായ പരീക്ഷയിൽ അകപ്പെടാതെ മററുള്ളവരുടെ നന്മയെ സദാ മുൻനിറുത്തി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കർത്താവിനെ സഹായിച്ച കാര്യം എന്തായിരുന്നു?

“പിതാവു ചെയ്യുകാണുന്നതല്ലാതെ പുത്രനു സ്വതേ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴികയില്ല, അവൻ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം പുത്രനും അവ്വണ്ണംതന്നെ ചെയ്യുന്നു.” (യോഹ. 4: 19) “ഞാൻ എൻെറ ഇഷ്ടമല്ല, എന്നെ അയച്ചവൻെറ ഇഷ്ടമത്രേ ചെയ്യുവാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു ഇറങ്ങിവന്നിരിക്കുന്നതു്.” (യോഹ. 6: 38) നമ്മുടെ കർത്താവിനു മാർഗ്ഗദർശിത്വം നൽകിയിരുന്നപ്രമാണം എന്തായിരുന്നു എന്നു വ്യക്തമാണ്. നാം നമ്മെത്തന്നെ പ്രസാദിപ്പിക്കാതിരിക്കണമെങ്കിൽ, മററുള്ളവരുടെ നന്മയേയും ആത്മീകവർദ്ധനയേയും ലാക്കാക്കി പ്രവർത്തിക്കാൻ നമുക്കു കഴിയണമെങ്കിൽ, സർവോപരി നാം ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ ദത്തശ്രദ്ധരായിരിക്കണം.

നമ്മുടെ രഹസ്യജീവിതത്തിലെന്നപോലെ സമുദായികജീവിതത്തിലും നമ്മുടെ ലക്ഷ്യമായിരിക്കേണ്ടതു് ഈ പ്രമാണമാണ്. കുടുംബജീവിതത്തിലും അങ്ങനെതന്നെ ആയിരിക്കണം. ഭാര്യ ഭർത്താവിനേയൊ, ഭർത്താവു ഭാര്യയേയൊ പ്രസാദിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതായിരിക്കരുതു് ഒരു ക്രിസ്തീയകുടുംബത്തിലെ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരുടെ ഉദ്ദേശം. ഇരുവരും ആളാംപ്രതിയായും ഏകോപിച്ചും ദൈവത്തെപ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണം. അപ്പോൾ അന്യോന്യം പ്രസാദിപ്പിക്കുവാനും കഴിയും. നമ്മുടെ സഭാജീവിതത്തിലും ക്രിസ്തുവാകുന്ന നാഥനെ മററാരെയുംകാൾ അധികമായി പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ നാം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ എല്ലാകാര്യങ്ങളും ശരിയായി പുരോഗമിക്കും.

(5-ാംപേജ് തുടർച്ച)

ഴിഞ്ഞില്ല, നേരമ്പോക്കു വരുന്നേയുള്ളു. ഭക്ഷണത്തിനും താമസസൌകര്യത്തിനുമായി ബൈബിൾ നൽകിയവരു

കൽക്കട്ടായിലെ കൗതുകവിൽപ്പന

(ഫാദർ സി. വി. ജോൺ കൽക്കട്ടാ.)

കൽക്കട്ടാ ഓർത്തഡോക്സ് പള്ളിക്കു സ്ഥലം വാങ്ങാനുള്ള ഒരു പ്രധാന ധനശേഖരണമാർഗ്ഗം ഡിസമ്പർ 10—ാംനു നടത്തപ്പെടുന്ന കൗതുകവില്പനയാണ്. നാട്ടിൽനിന്നയയ്ക്കുന്ന വിവിധസാധനങ്ങൾ സ്വീകരിപ്പാൻ ഞങ്ങൾ ആശയോടെ കാത്തിരിക്കുന്നു. പല ഇടവകകളും സാധനങ്ങൾഅയച്ചുതരാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നതായി അറിയുന്നതിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ ഒരിടവകയിൽനിന്നും വളരെ വിലപിടിപ്പുള്ള സാധനങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. അമ്പതോ നൂറോ അതിലധികമോ രൂപ വിലപിടിപ്പുള്ള സാധനങ്ങൾ അയച്ചുതരാൻ കഴിവുള്ള ഇടവകകളുണ്ടു്. അവർ അപ്രകാരം ചെയ്യുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ സാധാരണ ഇടവകകൾക്കു് അതു വലിയ ഭാരമാണ്. നാട്ടിലെ പ്രയാസങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കറിയാവുന്നതാണ്. അധികംപേരും ഞെരുക്കക്കാരാണ്. എന്നിരുന്നാലും പത്തിരുപതു രൂപയുടെ സാധനങ്ങൾ അയയ്ക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത ഇടവകകൾ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലല്ലൊ. ഒരിടവകയിലെ അഞ്ചാറു വ്യക്തികൾ വിചാരിച്ചാൽഅതു നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കാവുന്നതാണ്. നൂറിടവകകൾ അപ്രകാരംചെയ്യുമെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്കു് ഏകദേശം രണ്ടായിരം രൂപയുടെ സാധനങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതാണ്. അതു വിററഴിച്ചാൽ 500 രൂപ കൂടെ കിട്ടിയെന്നു വരും. അതു് ഒരു സെൻറു സ്ഥലത്തിനായി. സ്വന്ത വീട്ടിൽനിന്നു് എന്തു കിട്ടിയാലും അതിൻെറ മാററു് ഒന്നു വേറെ ആണല്ലൊ. കൊടുക്കുന്നതിൻെറ ഏററത്തിലല്ല, പിന്നെയോ സ്നേഹത്തിൻെറയും സഹകരണത്തിൻെറയും പ്രകാശനത്തിലത്രെ ശക്തിയും പുരോഗതിയും ജനിച്ചു വളരുന്നതു്. ഇടവകകളിൽനിന്നു് എത്ര ചെറിയ പാഴ്സലുകൾ അയച്ചാലും, അതിനു സൗകര്യമില്ലാത്തവർ എത്ര ചെറിയ തുക അയച്ചുതന്നാലും നാട്ടിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു് അതു് ആയിരമോ പതിനായിരമോ രൂപ കിട്ടുന്നതിലും സന്തോഷമായിരിക്കും. ദൈവനാമത്തിൽ ചെയ്യുന്ന യാതൊന്നും വ്യർത്ഥമായിപ്പോകയില്ല. സഹായത്തിൻെറ കൈ നീട്ടുന്നതാണു യഥാർത്ഥ സമ്പാദ്യം. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സകല ഇടവകക്കാരും പ്രാപ്തിപോലെ വിവിധസാധനങ്ങൾ അയച്ചുതന്നു കൗതുകവില്പനയെ വിജയിപ്പിക്കണമെന്നു ഒന്നുകൂടെ അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ണ്ടു്. ക്ഷൌരക്കൂലിയായിപ്പോലും ബൈബിൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടത്രെ.

ഇവരുടെ മുദ്രാവാക്യം ബൈബിളിൻെറ തത്വം പ്രചരിപ്പിക്കുക എന്നതാണ്. ഇതിനാണ് അവർ പുസ്തകത്തിൻേറതിനെക്കാൾ വില കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ബൈബിൾ വാങ്ങാൻ കഴിവില്ലാത്തവർക്കു സംഭാവനയായിപ്പോലും അതു നൽകിവരാറുണ്ടു്.

ബൈബിൾ 770 ഔദ്യോഗികഭാഷകളിലേക്കു് ഇതുവരെ തർജ്ജമചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. കൂടാതെ മററു പ്രചാരം കുറഞ്ഞ നിരവധിനാടൻഭാഷകളിലേക്കും തർജ്ജമ ചെയ്യപ്പെട്ടതായി പറയപ്പെടുന്നു.

എന്തായാലും ഒരു മഹാത്ഭുതമാണ് ബൈബിൾഎന്നു പറയാതിരിക്കുവാൻ വയ്യാ. (മാതൃഭൂമി)

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

വി. അപ്പോസ്തലപ്രവൃത്തികൾ

തിങ്കൾ 15: 12–21.

കർത്താവായ യേശുമിശിഹായിലുള്ള വിശ്വാസംമൂലം ജാതികൾക്കും രക്ഷ പ്രാപിയ്ക്കുവാൻ കഴിയും എന്നുള്ളതു് അന്നത്തെ യഹൂദ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് വിശ്വസിക്കുവാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. വേദപുസ്തകത്തെ ആധാരമാക്കി അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു് ഇസ്രായേല്യർക്കു് മാത്രമേ രക്ഷയുള്ളു എന്നും, ഒരു പുറജാതിക്കാരനു് രക്ഷ കിട്ടണമെങ്കിൽ അവൻ യഹൂദമതത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുകയും ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നുമായിരുന്നു.

മാമ്മോദീസാ മൂലവും സഭാംഗത്വം മൂലവും നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള ഔപചാരിക വിശ്വാസം മൂലവും മാത്രമേ രക്ഷയുള്ളു എന്നു് നാമും വേദപുസ്തകത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വിശ്വസിക്കുന്നു. കാൽവറിയിലെ കുരിശിൽ ചൊരിയപ്പെട്ട രക്തത്തിന്റേയും കബറുടച്ചുയർത്തെഴുന്നേററ ക്രിസ്തുവിന്റെ നിത്യജീവന്റെയും ഫല വ്യാപ്തിക്കു് ക്രൈസ്തവരായ നാം കുറിക്കുന്ന അതിർത്തികൾ പുനഃപരിശോധന ചെയ്യുവാൻ ക്രിസ്തു നമ്മെ വിളിക്കുന്നുണ്ടോ?

ചൊവ്വാ 15: 22–29

സഭ അതിന്റെ പ്രധാന തീരുമാനങ്ങളിലെത്തിച്ചേർന്നതു് ഏക സഭാധിപന്റെ നിശ്ചയം മൂലമല്ല. അപ്പോസ്തലന്മാരെല്ലാവരുടേയും തീരുമാന പ്രകാരമല്ല, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നിവാസസ്ഥാനമായ സഭമുഴുവൻ ഒരുമിച്ചുകൂടിയായിരുന്നു വെന്നു് 22–ാം വാക്യംകൊണ്ടു കാണുന്നു. ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളും റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയും തമ്മിലുള്ള ഒരു പ്രധാന അന്തരമാണിതു്. കർദ്ദിനാളന്മാരുടെ ഉപദേശപ്രകാരം സഭാധിപനായ മാർപ്പാപ്പാ ചെയ്യുന്ന തീരുമാനം പരിശുദ്ധാത്മ തീരുമാനമായി, പ്രമാദാതീതമായി അവർ കരുതുന്നു.

കോട്ടയത്തും പരിസരങ്ങളിലുമുള്ള ഇടവകകൾ കൗതുകവില്പനയ്ക്കുള്ള സാധനങ്ങൾ ശ്രീ. സി. യു. മാത്യു (എം. ഡി. സിമ്മനാരി, കോട്ടയം) വിനെ നവമ്പർ 14—ാംനു-യ്ക്കുമുമ്പു് ഏല്പിക്കേണ്ടതാണു്. നേരിട്ടയയ്ക്കുന്നവർ 20–ാം തീയതിക്കു മുമ്പു് അയച്ചിരിക്കണം.

നമുക്കാകട്ടെ ഈവക കാര്യങ്ങളിൽ അവസാനതീരുമാനം ചെയ്യുന്നതു സഭയിലെ മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരും കശ്ശീശ്ശന്മാരും അത്മായക്കാരും ഒരുമിച്ചു ചേർന്നു് ഐകരൂപ്യമുള്ള ഒരു നിശ്ചയത്തിലെത്തുമ്പോഴാകുന്നു.

ജാതികളുടെയിടയിൽ സർവ്വ സാധാരണയായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന നാലു കാര്യങ്ങളായിരുന്നു, വിഗ്രഹാരാധന, രക്തഭക്ഷണം, കഴുത്തറുക്കാതെ രക്തത്തോടു കൂടെ പക്ഷികളെയും മററും കൊന്നു ഭക്ഷിക്കുക, വ്യഭിചാരം എന്നിവ. ക്രിസ്തുവിൽ കൂടെ ദൈവവുമായുള്ള യഥാർത്ഥ ബന്ധമുണ്ടായിക്കഴിയുമ്പോൾ, പല ബാഹ്യ നിയന്ത്രണങ്ങളും ആചാര സംഗതികളും അധികപ്പററായിക്കാണുവാൻ നമുക്കും കഴിയും.

ബുധൻ 15: 30–34

"യൂദയും ശീലാസും പ്രവാചകന്മാർ ആയിരുന്നു...." പരിശുദ്ധാത്മ നൽവരങ്ങളിലൊന്നാണു് പ്രചവന വരം. സഭയ്ക്കു് വെളിയിലുള്ളവരോടു് പരിശുദ്ധാത്മാവു് സംസാരിക്കുന്നതു് സുവിശേഷകന്മാരിൽക്കൂടെയാണു്. വിശ്വസിച്ചു സഭയ്ക്കുള്ളിൽ ചേർന്നവരോടു് പരിശുദ്ധാത്മാവു് സംസാരിക്കുന്നതു് പ്രവാചകന്മാരിൽ കൂടെയും. അങ്ങിനെ സുവിശേഷകൻ എന്നും പ്രവാചകൻ എന്നും ഉള്ള സ്ഥാനങ്ങൾ ആദിമ സഭയിലുണ്ടായിരുന്നു. (എഫേ: 4: 11)

സഭയ്ക്കു് വളർച്ചയുണ്ടാകണമെങ്കിൽ പരിശുദ്ധാത്മ നൽവരമുള്ള പ്രവാചകന്മാർ സഭയിലുണ്ടായി ക്രിസ്തുവിലുള്ള ജീവിതത്തെപ്പററി പഠിപ്പിച്ചെങ്കിലേ സാധിക്കയുള്ളു. നമ്മുടെ സഭ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ചുരുക്കം ചില പുരാതനകാര്യങ്ങളിലൊന്നു് ഈ പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള ചുമതലയത്രേ. സഭയ്ക്കുള്ളിൽ വിശ്വാസപഠനവും, ജീവിതവും സഭയ്ക്കുവെളിയിൽ സുവിശേഷ പ്രഖ്യാപനവും സേവനവും; ഇവ രണ്ടുമാണു് സഭയുടെ ജീവലക്ഷണങ്ങൾ.

വ്യാഴം 15: 35–40

സുവിശേഷ പ്രഖ്യാപനം പോലെ തന്നെ പ്രധാനമായുള്ള ഒരു സംഗതിയാണു്, സുവിശേഷം കേട്ടു വിശ്വാസത്തിലേക്കു് തിരിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരെ വീണ്ടും സന്ദർശിച്ചു് ഉറപ്പിക്കുക എന്നതു്. സുവിശേഷപ്രഖ്യാപനം ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രാരംഭം മാത്രമാണു്. നമ്മുടെ സ്ളീബാദാസസമൂഹം പോലെയുള്ള സംഘടനകൾക്കു് ഇപ്പോഴത്തേതിൽ കൂടുതൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതിന്റെ പ്രധാന കാരണം, പുതുക്രിസ്ത്യാനികളെ വേണ്ടവിധത്തിൽ വിശ്വാസത്തിലുറപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ചുമതല അതാതിടങ്ങളിലുള്ള ഇടവകക്കാർ നിർവ്വഹിക്കാത്തതുതന്നെയാണു്.

വാശിയും വഴക്കും ശ്ളീഹന്മാരെപ്പോലും ബാധിക്കുന്ന സംഗതികളാണു്. പക്ഷേ അതു കൊണ്ടവർ പുതിയ സഭ സ്ഥാപിക്കുകയോ കോടതി കയറുകയോ ചെയ്യുവാനല്ല ഉദ്യുക്തരായതു്. പ്രത്യുത വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു് തങ്ങളുടെ വേലയെ വ്യാപിപ്പിക്കുകയാണു് ചെയ്തതെന്നു് മാത്രം.

വെള്ളി 16: 1–5

സഭയിലെ പല ബാഹ്യാചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കും പലപ്പോഴും വലിയ അർത്ഥമൊന്നുമില്ലായിരിയ്ക്കുമെങ്കിലും അവയെ പരസ്യമായി നിരാകരിക്കുന്നതു മൂലം പൊതുജനങ്ങളുടെയിടയിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം സാദ്ധ്യമല്ലാതെ വരാം. ഈ തത്വമാണു് നമ്മുടെ ആചാര്യന്മാരുടെ വേഷഭൂഷാദികൾ നമ്മുടെ നാട്ടിനു് യോജിച്ചതോ അതിഗഹനമായ, അർത്ഥമുള്ളതോ അല്ലെങ്കിലും നാം തുടർന്നു കൊണ്ടു പോകുന്നതിന്റെ പ്രധാന കാരണം. എന്നാൽ അങ്ങനെയൊരു ആചാരാനുഷ്ഠാനത്തിനു് നാം വിധേയരാകുന്നതു് ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം സഭയിലുള്ളവർക്കും സഭേതരർക്കും അറിയുന്നതിനു് വിഘാതമായി തീരുമ്പോഴാണു് അവയെ നാം പുനഃപരിശോധന ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യമായി വരുന്നതു്. തിമോഥെയോസിന്റെ പരിച്ഛേദന യഹൂദന്മാരുടെയിടയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് പ്രവേശനം ലഭിക്കുവാൻ അതു സഹായകമായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു് നീതികരിക്കാവുന്നതു്.

ശനി 16: 6–10

പരിശുദ്ധാത്മാവിനു് കീഴടങ്ങി ജീവിക്കുന്ന സഭാപ്രവർത്തകർക്കു് തന്റെ നടത്തിപ്പു് എല്ലായ്പ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്നതായി അനുഭവസിദ്ധമാണു്. പല പ്രയാസങ്ങളിലേക്കും പീഡനങ്ങളിലേക്കുമാണു്. വി: പൌലൂസിനെ റൂഹാദ്കുദിശാ നടത്തിയതെങ്കിലും, അവയിലോരോന്നും കഷ്ടതയിൽക്കൂടെ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നതിനു് കാരണമായിത്തീർന്നു.

ഇന്നും നമ്മുടെ നാട്ടിലും പശ്ചിമ

ഒരു തിരിഞ്ഞുനോട്ടം.

I

(എം. സി. കുറിയാക്കോസു റമ്പാൻ ബി. എ.)

"യഹോവയ്ക്കു സ്തോത്രം ചെയ്‌വിൻ.
അവൻ നല്ലവനല്ലോ.
അവന്റെ ദയ എന്നന്നേക്കുമുള്ളതു്"
സങ്കീർത്തനം 136.1

പലരും അവരവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ ഘട്ടത്തിൽ അതുവരെ കഴിഞ്ഞ കാലഘട്ടത്തെക്കുറിച്ചു പിറകോട്ടു തിരിഞ്ഞു ചിന്തിക്കാറുണ്ടല്ലോ.

ഒരുവൻ ആണ്ടുതോറും അവന്റെ പിറന്നാൾ ദിവസത്തിൽ അപ്രകാരം ചിന്തിച്ചു് അനുഭവിച്ച കൃപകൾക്കായി ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കയും ഭാവിജീവിതത്തിൽ ദിവ്യനടത്തിപ്പിനായി സ്വയം സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വേറൊരുവൻ അവന്റെ ഉദ്യോഗലബ്ധിയുടെയോ വ്യവസായാരംഭത്തിന്റെയോ തീയതിയെ ആണ്ടുതോറും അപ്രകാരം ഓർക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. വീട്ടിലിരുന്നു മാത്രമല്ല ദേവാലയത്തിലേക്കു ചെന്നു കുർബാനചൊല്ലിക്കയും വഴിപാടുകൾ അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരും ഇല്ലാതില്ല. "യഹോവയ്ക്കു സ്തോത്രംചെയ്‌വിൻ. അവൻ നല്ലവനല്ലോ. അവന്റെ ദയ എന്നേക്കുമുള്ളതു്."

ഈ മൊഴി അപ്പടി ആദ്യം പാടിയതു ദാവീദായിരുന്നെങ്കിലും പ്രസ്തുത ആശയത്തോടുകൂടിയ സ്തോത്രാർപ്പണം മനുഷ്യകുലത്തോളംതന്നെ പഴക്കമുള്ളതല്ലയോ?

കനാൻ ദേശാവകാശികളായ ഇസ്രായേൽ ജനത്തെ മിസ്രയിമിലെ അടിമയിൽനിന്നു വീണ്ടെടുത്തു യോർദ്ദാൻ വരെ നയിച്ച മോശ അവിടെ വച്ചു പിറകോട്ടു തിരിഞ്ഞു പൂർവദിവസങ്ങളേയും ദൈവനടത്തിപ്പിനേയും ഓർത്തുനോക്കി. അദ്ദേഹം ജനത്തോടു പറഞ്ഞതെന്തെന്നാൽ "യഹോവ ഇസ്രായേലിനെ ചുററി പരിപാലിച്ചു. കൺമണി പോലെ അവനെ സൂക്ഷിച്ചു. കഴുകൻ കൂടനക്കി കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു മീതെ പറക്കുന്നതുപോലെ താൻ ചിറകുവിരിച്ചു് അവനെ എടുത്തു തന്റെ ചിറകിന്മേൽ അവനെ വഹിച്ചു. പുരാതനനായ ദൈവം നമ്മുടെ സങ്കേതം; കീഴെ ശാശ്വത ഭുജങ്ങൾ ഉണ്ടു്." അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ തിരിഞ്ഞുനോട്ടം കൃതജ്ഞതാ സമ്പൂർണ്ണമായിരുന്നു. "യഹോവയ്ക്കു സ്തോത്രം ചെയ്‌വിൻ. അവൻ നല്ലവനല്ലോ. അവന്റെ ദയ എന്നേക്കുമുള്ളതു്".

ശമുവേലും ഒരിക്കൽ പിറകോട്ടു നോക്കിജനത്തോടു പറഞ്ഞു. "യഹോവ നിങ്ങൾക്കു് എത്ര വലിയ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്നു് ഓർത്തുകൊള്ളുവിൻ. അവനെ ഭയപ്പെട്ടു പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടും പരമാർത്ഥതയോടും കൂടെ സേവിക്കുകമാത്രം ചെയ്‌വിൻ. "യഹോവയ്ക്കു സ്തോത്രംചെയ്‌വിൻ. അവൻ നല്ലവനല്ലോ. അവന്റെ ദയ എന്നേക്കുമുള്ളതു്":

ഞാൻ കശീശാപ്പട്ടമേററിട്ടു് ഈ മാസത്തിൽ 25 വർഷങ്ങൾ തികയുകയാണു്: ഈ വർഷാരംഭം മുതൽ ആ ചിന്ത എന്നിൽ ഉണ്ടു്. ഞാനും പിറകോട്ടു നോക്കുമ്പോൾ യഹോവ എനിക്കു എത്രവലിയ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നു് ഒരോന്നായി ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു. പുരാതനനായ ദൈവത്തിന്റെ ശാശ്വതഭുജങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പും താങ്ങലുമല്ലാതെ കണ്മാനില്ല. അവ ഞാൻ വിവരിക്കുന്നില്ല. അതു കപടഭക്തിയും സാക്ഷിപറച്ചിലുമായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടേക്കാം.

എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഓർത്തോഡോക്സ് വിശ്വാസാചാരങ്ങളിൽ നിഷ്ഠയുള്ളവർ ആയിരുന്നു. സന്ധ്യയ്ക്കും പാതിരാത്രിയ്ക്കും പ്രഭാതത്തിലും വലിയ നോമ്പിൽ ഉച്ചയ്ക്കും എന്റെ വീട്ടിൽ നമസ്കാരം പതിവായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഞായറാഴ്ചയോ മാറാനായ പെരുനാളിലോ എന്റെ പിതാവു പള്ളിയിൽ പോകാതിരുന്നതായി എനിക്കു ഓർമ്മയില്ല. അവയൊക്കെയും മക്കൾക്കു മാതൃകയായിരുന്നു.

എനിക്കു പരിചയപ്പെടുവാൻ ഇടയായ ആദ്യത്തെ വൈദികൻ കാരുചിറെ ഗീവറുഗീസു റമ്പാച്ചൻ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവഭക്തി, സൗമ്യത, പ്രശാന്തത, ലളിതജീവിതം മുതലായവയൊക്കെയും ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ എന്റെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിച്ചു. ഒരു ദയറാക്കാരനായിത്തീരണമെന്ന ആഗ്രഹം അക്കാലത്തു തന്നെ എന്നിൽ അങ്കുരിച്ചു രൂഢമൂലമായതത്രെ. മററാദർശങ്ങൾ എനിക്കൊരിക്കലും ചിന്താവിഷയമേ ആയിരുന്നിട്ടില്ല. ദൈവകൃപയാൽ അതു നിറവേറുകയും ചെയ്തു. "എൻ മനമേ, യഹോവയെ വാഴ്ത്തുക; എന്റെ സർവാന്തരംഗവുമേ അവന്റെ വിശുദ്ധനാമത്തെ

ഘട്ടത്തിനപ്പുറത്തുമുള്ള ജനങ്ങൾ "നിങ്ങളിങ്ങോട്ടു കടന്നുവന്നു് ഞങ്ങളെ സഹായിപ്പിൻ" എന്നു് പറയാനിടവരണമെങ്കിൽ, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശുദ്ധീകരണത്തിനും ശക്തിക്കും നാമോരുത്തരും നമ്മെത്തന്നെ ഏല്പിച്ചു കൊടുക്കുകയല്ലാതെ മററുമാർഗ്ഗമില്ല.

വാഴ്ത്തുക. എൻമനമേ, യഹോവയെവാഴ്ത്തുക. അവൻെറ ഉപകാരങ്ങൾ ഒന്നുംമറക്കയും അരുതു്.

എൻെറ വിദ്യാർത്ഥികാലത്തെക്കുറിച്ചു് ഓർക്കുമ്പോൾ എനിക്കു സന്തോഷമത്രേ ഉള്ളതു്. ക്രൈസ്തവവിദ്യാലയങ്ങളിൽ മാത്രമാണു് എനിക്കു പഠിക്കുവാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളതു്. എൻെറ ഗുരുക്കന്മാരൊക്കെയും നല്ലവരും ചുമതലാബോധമുള്ളവരും വിദ്യാർത്ഥികളോടു സ്നേഹമുള്ളവരും ആയിരുന്നു. ഞാൻ 1917—ൽ പതിനാറാമത്തെ വയസ്സിൽ സ്കൂൾഫൈനൽ ജയിച്ചു സെൻറു ബെർക്കുമാൻസു ഹൈസ്കൂൾ വിട്ടപ്പോൾ എനിക്കു സർട്ടിഫിക്കററു തന്നുകൊണ്ടു ഹെഡ്മാസ്റ്റർ ശ്രീ. എം. വി. മരിയദാസുപിള്ള നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടുകൂടെ യാത്രപറഞ്ഞതു് ഇന്നും ഞാൻ ഓർക്കുന്നു.

"You were the best behaving boy in the class and I was very glad of you. May youfare well."

പിന്നീടു് ഞാൻ പഠിച്ചതു കോട്ടയം സി. എം. എസ്. കോളജിലും തൃശിനാപ്പള്ളി എസ്സ്. പി. ജി. കോളേജിലും ആയിരുന്നു. അക്കാലത്തു കോട്ടയം കോളജ് പ്രിൻസിപ്പാൾ റവറണ്ടു് എഫ്. എൻ. ആസ്കവിത്തും, എസ്സ്. പി. ജി. കോളജ് പ്രിൻസിപ്പാൾ റവറണ്ടു് അല്ലൻ എഫ്. ഗാർഡിനറും ആയിരുന്നു. അവരിരുവരും അസാധാരണസാമർത്ഥ്യവും ആജ്ഞാശക്തിയും ഉള്ളവർ ആയിരുന്നു. രണ്ടിടത്തും ശിക്ഷണബോധം വളരെ ഉയർന്നുനിന്നിരുന്നു. ആ കോളജുകളുടെ ഹോസ്റ്റലുകളിൽ താമസിക്കുമ്പോഴും നമ്മുടെ സഭാചാരങ്ങളിൽ നിന്നു വ്യതിചലിക്കാതിരിക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു.

എൻെറ ഇരുപത്തിഒന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ ഞാൻ ഒരു ഹൈസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകനായിത്തീർന്നു. ഒരു വർഷം തിരുമൂലപുരം ബാലികാമഠത്തിലും ആറുവർഷംനിക്കോൾസൺ സ്കൂളിലും ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചു. അന്നും അവ രണ്ടും ആംഗ്ലേയമഹതികളുടെ മാനേജുമെൻറിലാണു നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ബാലികാമഠത്തിലെ ഹെഡ്മിസ്ട്രസായിരുന്ന മിസ്സ് ഹോംസിൻെറയും നിക്കോൾസൺ ഹൈസ്കൂളിലെ ഹെഡ്മാസ്റ്ററായിരുന്ന മിസ്റ്റർ ററി. കെ. കുരുവിളയുടേയും കീഴിൽ, സേവനമനുഷ്ഠിക്കുവാൻ സാധിച്ചതു വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തേക്കാൾ അറിവും പരിചയവും കണിശവും സമ്പാദിക്കുന്നതിനു സഹായമായിരുന്നു. ക്രിസ്തീയക്കൂട്ടായ്മയിലുള്ള ക്രിസ്തീയ സേവനത്തിൻെറ സന്തോഷവും മാധുര്യവും ആ സ്കൂളിലെന്നപ്രകാരം മററൊരിടത്തും ആസ്വദിക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മിസ്സ് ഹോംസ് ഒരു ക്രൈസ്തവമഹതിതന്നെ ആയിരുന്നു. മിസ്റ്റർ ററി. കെ. കുരുവിള എനിക്കു പരിചയപ്പെടുവാനിടയായിട്ടുള്ള മാതൃകാമനുഷ്യരിൽ ഏററവും നല്ലവനും നിഷ്കളങ്കനും ആയിരുന്നു. ആ രണ്ടു വിദ്യാലയങ്ങളിലെയുംസേവനംമൂലംരണ്ടു സമുദായങ്ങളിലേയും പ്രശസ്തരായ അനേകരുമായിപരിചയപ്പെടുന്നതിനു സാധിച്ചതും ഒരു നേട്ടമായി ഞാൻ കരുതുന്നു.

മാസന്തോറും ശമ്പളംകിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ ഉദ്യോഗകാലത്തും എൻെറ ബാല്യആദർശംഎന്നിൽ കുടികൊണ്ടിരുന്നു. അതിൻെറ നിറവേറൽ എൻെറ ചിന്താവിഷയവുമായിരുന്നു.

1929—ാമാണ്ടു സ്കൂൾവർഷാവസാനത്തിൽ ഉദ്യോഗം ഉപേക്ഷിച്ചു് വാകത്താനം കാതോലിക്കാ ബാവായിൽനിന്നും സ്വർഗ്ഗാരോഹണപ്പെരുനാളിൽ ശെമ്മാശ്ശുപട്ടം ഏൽക്കുന്നതിനു അദ്ദേഹവുമായി ആലോചിച്ചു നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ 1928 ഡിസമ്പർ 17—ാംനു അദ്ദേഹം കടന്നുപോയി. എങ്കിലും മുൻനിശ്ചയപ്രകാരം തന്നെ ഞാൻ ഉദ്യോഗം രാജിവച്ചു സ്കൂൾ വിടുകയും, ഏപ്രിൽ 7—ാംനു വാകത്താനം വലിയ പള്ളിയിൽവച്ചു കോട്ടയം ഇടവകയുടെ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസു മെത്രാപ്പോലീത്താതിരുമേനിയിൽ നിന്നു ശെമ്മാശ്ശുപട്ടം സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തു. (പരിശുദ്ധ കാതോലിക്കാബാവാതിരുമേനിയും അപ്പോൾ സന്നിഹിതനായിരുന്നു.) ഭാവി അനിശ്ചിതമായിരിക്കെ നാടും വീടും ഉദ്യോഗവുമുപേക്ഷിച്ചു സഭാസേവനത്തിനു പുറപ്പെട്ടപ്പോഴത്തെ മനഃപ്രയാസങ്ങൾ നിസ്സാരമായിരുന്നില്ല. കീഴെ ശാശ്വതഭുജങ്ങൾ ഉണ്ടല്ലോ എന്ന ചിന്ത സമാശ്വാസപ്രദമായിരുന്നു. "ലോകമേ യാത്ര" എന്നു് എനിക്കു തോന്നി.

പിന്നീടു് ഒന്നര വർഷത്തോളം ഞാൻ പഴയസിമ്മനാരിയിൽ താമസിച്ചു സുറിയാനി പഠിച്ചു. എൻെറ മല്പാന്മാർ ദിവ്യശ്രീമാന്മാരായ മട്ടയ്ക്കൽ അലക്സന്ത്രയോസ് അച്ചനും ചെറിയ മഠത്തിൽ സ്ക്കറിയാ അച്ചനും ആയിരുന്നു. അവരിരുവരും എത്രയും ഉത്തമന്മാരായ രണ്ടു പുരോഹിതന്മാരായിരുന്നു. അവർ ഇപ്പോൾ ഇല്ല. "Rest eternal grant unto them. O Lord, and let light perpetual shine upon them.

ഉന്നതവൈദികവിദ്യാഭ്യാസാർത്ഥം വീണ്ടും ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയാവാൻ തക്കപ്രായം എനിക്കു കടന്നിരുന്നു. അതിനു തക്ക കഴിവുകൾ എനിക്കു ഇല്ലായിരുന്നതിനാൽ അതിനു ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചതുമില്ല. എന്നാൽജനങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഉയർന്നു വരുമ്പോൾ എന്നെപ്പോലെയുള്ള വൈദികർ അവരെക്കാൾ താണുനിൽക്കുന്നതു ധൈര്യമായ സേവനത്തിനു ഒരു തടസ്സമാണെന്നു കാലം കടക്കവെ എനിക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. പഴയസിമ്മനാരിയിൽ സുറിയാനി പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അവധിക്കാലങ്ങളിലൊക്കെയും എൻെറ സങ്കേതം പാമ്പാടിദയറാ ആയിരുന്നു എന്നതു കൃതജ്ഞതാപൂർവം ഞാൻ സ്മരിക്കുന്നു.

(12-ാംപേജ് തുടർച്ച)

പ്പോലെ ഇല്ലാതിരുന്ന കാലത്താണല്ലോ വിശുദ്ധ ഇഗ്നാത്തിയോസ്സഭയുടെ കാതോലികസ്വഭാവത്തെപ്പററി ആദ്യമായി പറഞ്ഞതു്. അതിനാൽ സഭയുടെ സാർവത്രികത എന്നു പറയുന്നതു വെറും ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ ഒന്നല്ലെന്നും ഓർത്തിരിക്കണം.

4. ഉദ്ദേശത്തിലും ലാക്കിലും സുവിശേഷവേലയിലും സഭയ്ക്കു് ഒരു കാതോലികത്വം ഉണ്ടു്. രാജ്യത്തിൻെറ സുവിശേഷം സകല ജാതികൾക്കും സാക്ഷ്യമായി ഭൂലോകത്തിലൊക്കെയും പ്രസംഗിക്കപ്പെടും; അപ്പോൾ അവസാനം വരും. (മത്തായി 24. 14) എന്ന കർത്താവിൻെറ അരുളപ്പാടിൽ സഭയുടെ സാർവത്രികതയുടെ ഒരു വശം പ്രസ്പഷ്ടമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതു് ലോകവ്യാപകമായരീതിയിൽ സഭയുടെ നിർമ്മലസുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കപ്പെടണമെന്നുള്ളതാണു്. തൽഫലമായി ഹൃദയമാററം ഉണ്ടാകുന്ന സത്യവിശ്വാസികളെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു് മിശിഹാതമ്പുരാൻ തൻെറ കാതോലികസഭയെ പണിതുകൊണ്ടിരിക്കും.

മതസ്വാതന്ത്ര്യം

ഒരു മതേതരരാഷ്ട്രമായ ഇൻഡ്യയിൽഏതൊരു വ്യക്തിക്കുംയുക്തമെന്നുതോന്നുന്ന മതം ആചരിക്കുവാൻ പരിപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നു് ഇൻഡ്യൻ പ്രധാനമന്ത്രി ശ്രീ നെഹ്റു നവംബർ 1-ീനു-അഹമ്മദ്ബാദിൽവച്ചു് ഒന്നുകൂടി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

No. 49 Dated 20-8-1946 M. Reg. 5286

THE CHURCH WEEKLY

നിഖ്യാവിശ്വാസപ്രമാണം 36.

സഭയുടെ കാതോലികസ്വഭാവം

(റെവ. ഡീക്കൻ എം. വി. ജോർജ്ജ്)

ഇങ്ങനെ പലവിധത്തിൽ സഭയ്ക്കു വി: വേദപുസ്തകത്തിൽ നിർവചനങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സഭയുടെ സ്വഭാവമായി നാലു കാര്യങ്ങൾ നിഖ്യാവിശ്വാസപ്രമാണത്തിലും എടുത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവ സഭയുടെ കാതോലികത്വം, ശ്ലൈഹികത്വം, ഏകത്വം, വിശുദ്ധി എന്നിവകളാണ്. അവയിൽ ആദ്യത്തേതായ കാതോലികത്വം എന്നതിന്റെ അർത്ഥം സാർവത്രികത അഥവാ പ്രാപഞ്ചികത്വം എന്നാണ്. (Universality) ആദ്യമായി ഈ വാക്ക് സഭയെക്കുറിച്ചു ഉപയോഗിച്ചതു് പരിശുദ്ധനായ ഇഗ്നാത്തിയോസ് (107 A. D.) ആയിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം യോഹന്നാൻ സുവിശേഷകന്റെ ശ്രമഫലമായി ക്രിസ്ത്യാനിയായിത്തീർന്ന ആളും അന്ത്യോഖ്യായിലെ ബിഷപ്പും ആയിരുന്നു. പ്രാദേശികമായി സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന ചെറിയ ചെറിയ സഭകൾ എല്ലാം ഉൾപ്പെടുത്തിയുള്ള കാതോലിക സഭയെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹം ആദ്യമായി എഴുതി. ഈ വാക്കിനു് താഴെപ്പറയുന്ന അർത്ഥവ്യാപ്തി ഉണ്ട്. (1) വിശ്വാസകാര്യങ്ങളിൽ വേദവിപരീതികൾക്കെതിരായുള്ള സഭയുടെ പൊതുവായ നിലപാട്. അവിടവിടെയായി പുതുതായി മുളച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ദുരുപദേശങ്ങൾ കാതോലികസഭ ചെറുത്തും വെറുത്തും നിന്നു.

സ്തുതി ചൊവ്വാക്കപ്പെട്ട വിശ്വാസം എന്നുള്ളതാണ് സഭയുടെ യഥാർത്ഥ കാതോലികത്വം. അസത്യം ആരുപറഞ്ഞാലും അതു കാതോലികമായിരിക്കുന്നതല്ല. എണ്ണത്തിലും വണ്ണത്തിലുമല്ലാ പിന്നെയോ സ്വഭാവത്തിലും വിശ്വാസത്തിലുമാണ് സഭയുടെ ശരിയായ കാതോലികത്വം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ഏതെങ്കിലും ഒരു സഭാവിഭാഗത്തിനു ഏറ്റവുമധികം അംഗങ്ങൾ ഉള്ളതുകൊണ്ട് അതു മാത്രം കാതോലികമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. പിതാക്കന്മാർക്ക് ഒരിക്കലായി ഭരമേൽപിച്ചിരുന്ന വിശ്വാസത്തോടുകൂടി കൂട്ടിച്ചേർക്കാതെയും അതിൽ നിന്നും വെട്ടിക്കുറക്കാതെയും നിൽക്കുന്ന സഭ ഏതോ അതാണ് യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള കാതോലിക്കാസഭ. അംഗങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനായി വിശ്വാസത്തെ ഇഷ്ടാനുസരണം ലാഘവപ്പെടുത്തി ഉണ്ടാകുന്ന സംഖ്യാവർദ്ധനവിനെതിരായിട്ട് കർത്താവു തന്നെ കല്പിച്ച ഒരു വാചകം ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നഭിമാനിക്കുന്നവർ പോലും ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്. അതായതു നാശത്തിലേക്കു പോകുന്ന വാതിൽ വീതിയുള്ളതും വഴി വിശാലവും അതിൽക്കൂടി കടക്കുന്നവർ അനേകരാകുന്നു; ജീവങ്കലേക്കു പോകുന്ന വാതിൽ ഇടുക്കവും വഴി ഞെരുക്കമുള്ളതും അതു കണ്ടെത്തുന്നവർ ചുരുക്കമത്രേ. (മത്തായി 7: 13, 14) ഈ വാക്യം ഇപ്പോൾ ഉദ്ധരിച്ചതു് സഭയിൽ യഥാർത്ഥ സുവിശേഷവേലകൊണ്ട് ആളുകളെ ചേർക്കുന്നതിനെതിരായിട്ടല്ല പിന്നെയോ വ്യക്തികളുടെ മനസ്സു മാറ്റാതെ ഇരയിട്ടു മീൻ പിടിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിനെതിരായിട്ടു മാത്രമാണ്. സത്യവിശ്വാസമില്ലാത്ത സാർവത്രികത കാതോലികമല്ല. യേശുക്രിസ്തു ലോകരക്ഷിതാവായാൽ സഭയിൽ ബർബ്ബരനും ശകനും, ദാസനും, സ്വതന്ത്രനും എന്നിത്യാദി വ്യത്യാസം പാടില്ല. (ഗലാത്യർ 3: 28, കൊലോസ്യർ 3: 10, 11) നിങ്ങൾ ഭൂലോകമൊക്കെയും പോയി സലക സൃഷ്ടിയോടും സുവിശേഷം പ്രസംഗിപ്പിൻ എന്നായിരുന്നുവല്ലോ നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ അന്ത്യശാസനം. (മത്തായി 28: 19) മർക്കോസ് (16: 15)

(3) ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായി സഭയ്ക്കു ഒരു സാർവത്രികതയുണ്ട്. ഇതു് കാലങ്ങൾ ചെല്ലുംതോറും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമത്രേ. ഈ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പസഫിക്ക് സമുദ്രത്തിലെ ചെറിയ ചെറിയ വീട്ട മുതൽ ലോകത്തിന്റെ അഞ്ചു വൻകരകളിലും സഭ അതിന്റെ ചിറകുകൾ വിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഭാരതത്തിൽ രണ്ടു ശതമാനവും ചൈനായിൽ ഒരു ശതമാനവും ജപ്പാനിൽ മൂന്നു ശതമാനവും മാത്രമേ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉള്ളു എന്നുള്ളതും വിസ്മരിച്ചുപോകരുതു്. ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ കാതോലികത്വം ഇന്നേ

(ശേഷം 11-ാം പേജിൽ)

Printed and Published by N. M. Abraham B. A, at the Malayala Manorama Press, Kottayam.